

paa at erkjende og erklære, at 2,500 Kr. er en Løn, som ikke fortjener noget som helst Billighedskravs Fyldestgjørelse, at det er en saa stor Løn, at der dog ikke kan være Tale om, at forandrede Bøngesforhold o. s. v. kunne have nogen som helst Indflydelse derpaa. Det er min Overbevisning, at en saadan Fordring kan man ikke ved nærmere Overveielse finde det billigt at stille til dette Thing. Dette Thing, som i en Række af Aar Skridt for Skridt er vejet tilbage, Skridt for Skridt har fundet sig i bestandig tarveligere og tarveligere Bestemmelser, maa dog engang komme paa det Punkt, hvor det maa sige Holdt, og dette Punkt, synes det mig, ikke alene af disse Grunde, men ogsaa fordi Lønningslovene staa lige ved Døren, maa nødvendig være givet ved det sidste Mars Finantslov. — Men naar jeg nu erkjender det Forslag, der foreligger, for i og for sig at være saa maadeligt, for et saa lidet anbefalelsesværdigt Forslag, veed jeg meget vel, at man vilde kunne sige: Hvorfor ikke stille et bedre op, hvorfor ikke, naar man ikke vil vedtage, hvad Folkethinget har oversendt os, komme med et Forslag, der nogenlunde svarer til, hvad vi finde i og for sig at være en tarvelig Fyldestgjørelse af Billighedsfordringer? Dertil vil jeg svare, mine Herrer, at det ikke kan nytte. De ere bundne. Hvem tror man at kunne narre ved nu at ville paastaa, at man ikke vil tage tiltalte, saaledes som Forholdene ere paa dette fremrykkede Tidspunkt af Forhandlingerne med, hvad man ifjor fandt sig i? Det forekommer mig at være en aldeles uholdbar Stilling. Jeg er derfor fuldstændig overbevist om, at det slet ikke nytte, hvad man stillede op. Man vilde, og efter min Overbevisning med Følge, sige: Det kan ikke være virkeligt Alvor, der er Noget, som de dog umulig til Syvende og Sidst vilde holde paa! Vi veed meget vel, hvilken overordentlig Vægt Landsathinget maa lægge paa, at alle disse underordnede Embedsmænd, som vi have villet give Noget, virkeligt ogsaa opnaa at faae det, og man vilde umulig kunne paatage sig det Ansvar at forhindre nogen saadan Godtgjørelse mod disse talrige Klasser af for en stor Del ynskelig stillede Funktionærer ved at holde paa Sigt. Det kunde Landsathinget ikke. Vi maa blive ved, hvad vi ifjor fandt os i. Nu, siger man, det er uklogt, man kunde jo bagefter gaa tilbage dertil; man kunde jo først stille noget Bedre op og faa komme tilbage dertil. Der er jeg maatte forffjellig i min Opfatelse fra Mange, men jeg er fuldt overbevist om, at det vilde være urigtigt. Jeg tror, at den lovgivende Magt, som vil bevare sin Stilling, som nogenlunde vil have sin Værdighed, ikke kan gaa ind paa disse Afstemninger, som ikke ere fuldt Alvor. Jeg tror, at det er en usalig Dei at staa ind paa, og jeg er fuldt overbevist

om, at et godt Ord, ligesom det bør finde et godt Sted, vistnok ogsaa har Udsigt til at finde det, naar man ser, at vi strax ere gaaede tilbage til dette yderst tarvelige Standpunkt, som man kan begribe er vor virkelige Mening, og man vilde maasse kunne føle ligesom en Lettelse ved at komme til at staa ind paa en noget anden Forhandlingsvei; i ethvert Tilfælde er jeg overbevist om, at denne Sandhed nok skal bevare sig, at i Tidens Længde er det klogest at gjøre det Rette, og at det kun er en tarvelig Fordel, man opnaar ved paa en kunstig Maade at ville sætte noget Andet i Stedet.

Finantsministeren (Estrup): Jeg beklager, at jeg ikke var tilstede ved Sagens 1ste Behandling her i Thinget, hvor det ærede Medlem, der nu satte sig, allerede bebudede, at han vilde stille Vædringsforslag om Lovens Forandring saaledes, at den kom til at indeholde Bestemmelserne fra forrige Mars Finantslov om Dyrtidsstillag uden Løddels Forandring, idet jeg, dersom jeg havde været tilstede, allerede da vilde have fremsat adskillige Bemærkninger i den Anledning og vilde have gjort den ærede nuværende Drdfører for Forslagsstillerne og det ærede Thing opmærksomme paa, at, om man end, hvad jeg fuldstændig vilde billige, vilde søge at faae saavel det foreliggende Lovforslags Rækkevidde som dets Kvantitet forøget, at man saa dog ikke ret vel kunde gaa tilbage til at udforme dette nøjagtig paa samme Maade, som Bestemmelserne fandtes paa Finantsloven for forrige Aar, altsaa uden en Løddels Forandring. Jeg skal nu tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvorfor det forekommer mig at være mindre rigtigt, idet man søger Lovforslagets Kvantitet og Rækkevidde forøget, tillige at optage Formen for Dyrtidsstillaget for forrige Finantsaar. Jeg vil da først henlede Opmærksomheden paa, at i en Tillægsbevillingslov for indeværende Aar, indeholdende Bestemmelser om midlertidig Lønningsforbedring, kan det dog virkelig ikke gaa an at vedtage midlertidige Lønningsforbedringer ogsaa for de Embedsmænd, hvis Lønninger nu ere definitivt fastsatte ved nye Lønningslove. Om den ærede Drdfører end kan have Ret i, at det her kun dreier sig om forholdsvis smaa Kvantiteter, om lidt Mere eller lidt Mindre, forekommer det mig, at der saones den virkelige Grund til at give Lønningsforbedring der, hvor nye Lønninger ere definitivt fastsatte ved en netop nu eller for kort Tid siden stadfæstet Lov. Det forekommer mig altsaa, at den Bestemmelse, som findes i det af Regjeringen forelagte Lovforslag, i § 3 under Nr. 4, og som ogsaa findes i det Lovforslag, der er oversendt fra det andet Thing, ikke kan undværes. Den af mig citerede Bestemmelse gaar jo ud paa,